

VOLIM TE

Da li te volim? Ma ne.
To koža samo kao vatra gori
kada te slučajno u prolazu okrzne.
I srce kuca ritmom tvoga daha,
ne, nije to ljubav,
već utočište od svakog ovozemaljskog straha.

Da li te volim?
Kažem da ne znam ti reći,
privikla nisam ovakvoj sreći.
Ne znam joj obrise, miris ni boju,
pa se učim da živim u novom kroju.

I nadam ti se i radujem
i svaki ti uzdah svoj zaveštam,
pa Suncu u susret pohitam
i vrat ti za poljubac nameštam.

Da li te volim? Hm, ma ne,
samo sam čekala da me probudiš
u ove duge godine.

Da te poljubim i omirišem
i kažem „ne znam” grleno, što tiše.

A srce, taj lopov stari, došapne:
Možda, ali nikoga do sad nisi volela više.

LUTANJE

Volim da odlutam na to mesto,
gde se srećemo i gde se smejemo,
mesto gde sam slobodna od očekivanja;
gde tatina princeza dozvoli sebi da se zeza,
podigne noge u tvoje krilo, bez pitanja „a šta bi bilo”;
gde ležimo na travi,
i osećam slobodu u krvi, dahu, u glavi.
Volim to mesto i volim što si me poveo tamo.
Taj put, to samo ti i ja znamo,
pa kad se umorim da sam savršena,
ja odlutam u mislima u nepoznatom pravcu
i budem obična,
sa mnoštvom želja – žena.